

Versek.

Irtá: Rexa Dezső.

AZ ÉN SZÍVEM.

Az én szívemet összetörték,
Az én szívem oly csorba lett,
Elfojtották a dobogását,
Pedig oly hüen szeretett.

Igaz volt minden dobbanása,
Őszinte volt a vágya csak, ...
Igazi vérkönnyek azok, mik
Belőle érted hullanak ...

TÖMEGBEN.

Oh, milyen üres ez a világ.
Akár hány ember jár-kél benne.
Milyen lármás minden ember ..!
S mily nagy mégis e világ csendje.

Nekem üres, nekem néma; —
Egy ember az, kit keresek.
Mig meg nem hallom az ő hangját,
A lármás utcák nékem csendesek.

A NAP MEGARANYOZZA A HEGYCSÚCSOT.

Nem küldhetek virágot néked,
Éltemnek nincsenek virági már.
Az én életem messzi hegyesúcs —
Virágtalan, rideg, sivár.

Fénye derül; csak ha a távol
Ég pereméről a nap rámosolyog
S aranyszínűre festi szirtjét ...
Tudod ki az a nap, — kit gondolok?

MIÉRT?

Miért nincsen tavasz
Ismét a nyár után?
Miért nincs zöldelő lomb
Örökké bokron, fán?

1029

Miért, hogy hervad virág,
S a természet kihal ...
S kihül a forró szív
Édes ábrándival ...?

AZ A VALAKI.

Ablakomból az erdőre látok,
Rám mosolyognak a kicsi virágok,
Rám kacag a sűrű erdő lombja,
Gondolatom hűs szellő elhordja.

Gondolatom elszáll a világba,
A mindenség távolát bejárja.
Messze szárnyal, hej de el nem veszhet,
Megleli azt, — mely szülé — a lelket.

JOANNES SECUNDUS BÚCSÚJA NEAERÁTÓL.

Ezzel búcsúzom. Neaera ég veled!
Himnusz kíséri útján lelkemet,
Láng szenvedélyek égő himnusza,
Mely fennen száll, — s el nem veszhet soha.
Örökkön él — s hangját nem hallhatom,
Tüze emésztőn itt ég ajkamon —
S ha egykor lelkem más világba száll,
Szívem lehüti fagyasztó halál,
Dermesztő létem — ott a hant alatt
Csóko dtól ajkam izzón megmarad.

VERSEIMRŐL.

Verseimet rossznak mondják
Azok, akik rémgorombák,
Akik verset sosem irtak
S azt hiszem, hogy nem is bírnak.
Nem tudják, hogy mi az ének
Az érező ember szívének.
Nem tudják, hogy a versírás
Magától jön, — mint a sírás.

1030